

Látogatás a túlvilágról

Halottak napjának éjszakáján a megboldogultak miséznek egy éjszakára kiköltözve, az árnyékvilágból a sírba való visszatérést a mécsesek segítik, azok mutatják az utat. Egy sír azonban üresen maradt, egy szellemi lény úgy döntött, nem költözik vissza a kriptába.

Mintegy százötven éve adtam vissza lelkét a Teremtőnek. A búcsúszertartás minden mozzanatára élénken emlékeztem: „porból lettünk, porrá leszünk” kántálta Isten szolgája. Úgy éreztem a test börtönéből kiszabadult lelkem magasan a gyászoló sokaság fölé emelkedik, s látom amint porhüvelyem abba az örök lakba bocsátják, amely minden halandó végső szálláshelye, mihelyt elvetették magukról a földi élet terheit. Meglepődve tapasztaltam, hogy olyan készségek birtokába kerültem, mellyel világi létemben nem rendelkezték: Eddig a földi természeti törvények szabták meg lehetőségeim, most túltehettem magam azokon. Így éreztem magam szabadnak, autonómnak, aki lerázta mindazokat a bilincseket, melyek megszábták mit tehet, s mit nem. Világéletemben szerettem volna repülni, úgy, mint a madarak. Irigyeltem a fecskéket, gólyákat, akik minden évben átszelhették a Földközi-tengert, s a vén Európából Afrika felé vehették az irányt, hogy később ugyanoda visszatérjenek. Csodás tájak

felett repültek: hát ezt mind én is megtehettem. A szó szoros értelmében világutazóvá válhattam, amibe föld körüli túra is belefért, de a gravitációt legyőzve az űrbe is emelkedhettem, meteorok, hullócsillagok mellett röpködhettem, értelmüket veszítették a tér és az idő kötöttségei. De Földünk belsejének titkaiba is behatolhattam. A világegyetem összezsugorodott számomra minden akadályt áthidalhattam, felkereshettem millió és millió fényévre elhelyezkedő bolygókat. Versenyezhettem a fény terjedési sebességével és én lettem a győztes, de a Föld mélyén láttam a legelső ásványkincs rétegeket is. Az ember számára érzékszervével felfoghatatlan apró miniatűr változások sem kerültek a figyelmem: képzeljük el, amikor nyomon lehet követni a fű növekedését, a hegyek lekopását, az eróziót. Ez egy csodás érzés, a kimeríthetetlen lehetőségek tárházában. Ráadásul, amennyiben egy életünk van glóbuszunkon, ez örökké tart, folytonos meglepetés felfedezések: „Itt kezdődik az igazi élet!” – örvendeztem, s ha lett volna szívem, az izgalomtól bizonyára kiugrott volna.

Miközben Űr-Odüsszeuszként barangoltam a Világegyetemben, hirtelen olyan gondolatom támadt, hogy vissza kéne térni egykori lakhelyemre, s megtudakolni, hogy az a család, melynek kötelékétől a halál eloldott, van-e még, s ha igen, hogyan boldogul. Mivel valamennyi létező emberfeletti tulajdonsággal fel voltam ruházva, játszi könnyedséggel visszataláltam oda, ahol évtizedeket töltöttem

Egykori családom negyedik nemzedéke morzsolta az élet kukoricájának szemeit. Apa, anya és két gyermekük. A kicsik ikreként születtek, ez az év volt életük egyik meghatározója, tekintettel arra, hogy kisiskolások lettek. „Beférkőzöm a lakásba, mint egy házi szellem, s lehetőségem szerint igyekszem jó irányba terelni a család sorsát.”

Peti, az ikerpár egyik tagja nehezen birkózott meg a betűvetéssel. Különösen az „ó” betű okozott nehézséget: jobban emlékeztetett egy tökéletlen krumplira, mint a szabályos betűformára. Órákat kínlódott az ideális alak eléréseért, de egyre csak kudarcot vallott. Erőt vett rajta a csüggedés. Ez pedig csöppet sem jó: a tanulás kezdetének küszöbén nem közömbös, hogy siker- vagy kudarcélményekkel telített-e ez a periódus. „Lelkünk” ezt jól átérezte. „Ha egyszer fel vagyok ruházva minden el- és el nem képzelhető adottsággal, vétek nem élni ezzel, s örömet szerezni a fiúcskának.” Gondolataimmal képes voltamkén bárki mozdulatát irányítani, így a fiú lassan rátalált a megfelelő formára. Azért csak lassan, mert a látogatóként még emlékeztem arra, mit jelent a jól végzett munka öröme, s ezért szándékosan némileg késleltettem a kedvező eredményt. Lelkem különös örömet érzett, mikor az ujjongó fiúcska örömmel szaladt ki a konyhába édesanyjához és lelkendezve mutatta meg az eredményt, s könyvelte el az elismert simogatást buksiján.

Nézzük, még mit tehetünk, gondolkodtam tovább.

A ház urának kabátkájáról leszakadt egy gomb. Otthon történt, de nem akadtak a nyomára. Este történt, márpedig a másnapi hideg télben nem igazán jó hiányos gombolású ruhadarabban az utcára lépni a farkasordító zimankóba. A ház asszonya hiába nézett végig mindent, nem akadt a „bűnös” nyomára. De miért van a léleknek mindent látó szeme, úgy tereltem az asszony tekintetét, hogy végül örömeiben felkiáltott: Megvan! – Így nem fázott meg a férj.

A beszélgetésekből megtudtam, hogy a család anyagi gondok között vergődik. Évtizedek óta kísértették a szerencsét, de az mindig elkerülte őket, hiába töltötték ismételten a lottószelvényeket. Huszonöt éve mindig ugyanazokkal a számokkal játszottak. A számok megjegyzése után már csak az a feladat maradt a néhai rokon számára, hogy végre azokat a számokat húzzák ki. Lenne is helye a pénznek: a feleség fiú testvére nemrég nősült, építkezni szeretnének, csak hát... A lánynak is hamarosan bekötik a fejét. Jó lenne némi kezdő tőke a nagybetűs élet kapujában. Láthatatlan vagyok, észrevétlenül tudom manipulálni azokat, akiknek kezében valakik szerencséje van. Hamarosan eljött a cselekvés ideje, hétvége, hamarosan eldőlni kire mosolyog rá Fortuna?

A média mindennek megadja a módját. A polgár karosszékben hátra dőlve, kitöltött lottószelvényét tartva árgus szemeit a sorshúzóra illeszti. Ha a cselekedetet gondolattal irányítani lehetne.....

Sorsdöntő, családok életét meghatározó pillanat következett. Csak egy lesz diadalittas, a többiek még egy

heti reményteljes várakozásra kényszerülnek. Netalán akkor?

Családunk éppúgy várta az ígélet perceit, mint sokan országszerte. S akkor....

Az első szám stimmel. Ekkor még az izgalom tüze alacsonyan égett, még négy szám hátra van. Vajon mit hoz a sors? Lesz-e folytatás?

A második találat után már némi öröm költözött a házba. Legalább a lottószelvény ára visszajött.

A harmadiknál már úgy gondolták, jó lesz a családnak egy torta vásárlására, a negyediknél már egy külföldi utazás perspektívája sejlett fel.

Következett az utolsó húzás. A família lélektanilag abban az állapotban volt, mint az a játékos, aki a VB-döntő utolsó percében, amikor 0-0 az állás, tizenegyest rúg. A családtagok rá sem mertek nézni a TV képernyőjére, a levegő az izgalomba beleremegett, hogy a következő pillanatban egymás nyakába boruljanak.

Az első pillanatban olyan valószínűtlennek tűnt az egész. „Multimilliomosok, mit milliomosok, milliárdosok lettünk! Vége a hét szűk esztendőnek, úgy élünk ezentúl, mint Marci hevesen. Gyerekjáték lesz a leszármazottaink kiházasítása!”

Én is megkönnyebbültem, meggyőződtem a lélek hatalmának korlátlanságáról. Igazuk van azon bölcseknek, akik a testet a lélek börtönének tartják, s én kiszabadulva, mint Petőfi írja „Börtönéből szabadult sas lelkem”, birtokba vehetem, bejárhatom az egész Univerzumot. Fényéveket győzhet le, mindenféle távcsövet messze lepipálva..

A családnak másik fia jó tanuló volt, de szegény nem tudott az izgalmakon uralkodni. Számos alkalommal kifogtak rajta a verssorok. Segítségre szorul, gondoltam. Egy színházi sűgő szerepébe képzelve magam „belopóztam” az osztályterembe, s képes voltam olyan frekvencián megszólalni, melyet csak a célszemély hallószerve fogott fel.

Az osztályterem ura (a tanár), lapozgatott az osztálykönyvben. Oda-vissza, úgy hatásosabban tudja érzékeltetni, hogy ő a magyarórán élet-halál ura, szeszélyétől függ, melyik oldalon állapodik meg, s az ottani három tanuló közül melyik lesz az a szerencsés (avagy szerencsétlen) akit tetemre hív.

Ismerősünkre esett a választása, s neki kellett meggyőznie a tanterem királyát afelől, hogy maradéktalanul felmondja a penzumot, mely jelen esetben egy Ady költemény volt. Gördülékenyen indult a szavakat, minden rím, hangsúly, prozódia klappolt, de a felejtés ördöge ott incselkedett, s úgy döntött a harmadik szakasz végén, hogy a sorok szakadatlan áramlását csak azért is megszakítás. S ekkor léptem közbe én. Agyi számítógémem leképezte a hiányzó sorokat, majd halandó fül számára elérhetetlen hanghullámokba transzponálta, s tette hozzáférhetővé diákunknak. S így nem is maradt el a jeles osztályzat.

A következő tranzakció nagyobb léptékű volt.

A család festőket várt, el kellett húzogatni a bútorokat. annyira belefáradtak, hogy a befejezést a következő nap délutánjára hagyták. amikor a munkából késő délután hazatértek, nem akartak a szemüknek hinni: minden

bútor el lett mozdítva. Ki tette? Senki sem tudott épkezláb magyarázattal szolgálni. Egymást gyanúsították, biztos titokban hazamentek, hogy a többi családtagot mentesítsék. Senki sem vállalta ezt magára, ekkor paranormális jelenségre gondoltak, s ennek megfelelően az „illetékes” szakemberhez fordultak, aki járt-kelt a helyiségben, mormolt, titokzatos ábrákat vetett papírra, olyan szöveget írt, amit rajta kívül senki sem értett. Így nem győztek csodálkozni, de – érthető módon – nem jöttek rá a titok nyitjára. Szellemem örvendezett. Mindig azt olvastam gyermekkoromban, hogy ilyen csak a mesében van, de hiába, egyszer hal meg csak az ember.

Eltűnődtem, nincs jól berendezve a világ, sokan nem érik el azt, amit szeretnének, számosan méltatlanul sodródnak az élet országútján, mely temérdek kátyúval van teli, s sokaknak nem sikerül kikecmeregni, de szerencsére a másik dimenzióban nyert lehetőségek mindezt reparálják, csak ki kell várni.

A lakásban hirtelen vágyat éreztem gyermekkorom kedvenc játékát, a bújócskát felidézni, ráadásul most nem lepleződhetek le. Ez némileg levon a játék izalmából, de olyan helyekre is beférkőzhetek, amit a földi létem nem tett lehetővé: vízcsap csövébe, szekrényfiókba, sőt újságok lapjai közé és még sorolhatnám. Ez utóbbi lehetővé teszi, hogy némi fogalmat alkossak a kor politikai viszonyairól. Ment-e a világ elébb, nagyobb-e a szeretet, avagy továbbra is sokan néznek egymásra acsarkodva. Végül az az ötlet pattant ki az agyamból, hogy egy sörösüvegbe bújok. Itt

történt a baj. Eddig mindenem áthatoltam, legyen az felhő az égen, szikla a tengeren, avagy fal egy lakásban, de ezúttal váratlanul lezárták az üveget, és én hasztalan próbáltam kijutni, az akadály leküzdhetetlennek bizonyult, ráadásul sötétség borult rám az üveg színe miatt. Meg kell vallani, némi csüggedés fogott el, lám mégis megőrződött valami, amit az életemből hoztam. Szomorúság váltakozott sztoikus nyugalommal, s annak konstatálásával, hogy mégis van számomra végállomás. Így teltek a napok, illetve nem tudom mennyi idő, mert életfonalam megszakadásával az idő fogalma értelmét veszítette közvetlen érzékelés híján.

Egyszer azt tapasztaltam, hogy mozgásban vagyok. Mi történt? A sokadik leszármazottaim temetőlátogatásra szánták el magukat. Halottaik sírját gondozni igyekeztek, virággal a kezükben, nem nélkülözhatték az üveget, ha öntözni akarták a sírra tett virágot. Így történt, hogy amikor a temető kútjánál vízzel töltötték meg az üveget, előttem szabaddá vált az út, már csak az árván hagyott sírhelyet kellett megtalálnom. Így tértem vissza az öröklét házába.

Jó darabig elég tapasztalatot gyűjtöttem, konstatáltam. Ismét a lelkek társaságában vagyok, s folytatódik vég nélküli túlvilági létem.